

GABRIELLA
SANTOS DE LIMA

Zářící
HVĚZDY

TŘPYT NA
TVÉ KŮŽI

ROMÁN

Zářící
HVĚZDY

© 2021 Piper Verlag GmbH, München/Berlin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5360-4 (pdf)

GABRIELLA SANTOS DE LIMA

Zářící HVĚZDY

přeložil Rudolf Řežábek

*Pro June,
pro HEALING,
pro mou matku,
pro zlaté pukliny kintsugi,
pro ženu na lince S8*

*Out of the ash
I rise with my red hair
And I eat men like air.*

SYLVIA PLATHOVÁ

*(Z popela povstanu
s rudými vlasy co duch
a pozřu muže jako vzduch.)*

Playlist

Rabbit Heart (Raise It Up) (Florence + The Machine)

Prague (Blaenavon)

Candles (Daughter)

Liability (Reprise) (Lorde)

Single (The Neighbourhood)

Peach Pit (Peach Pit)

Let Me Follow (Son Lux)

King (Acoustic) (Years & Years)

No Buses (Arctic Monkeys)

Romance (Ex:Re)

Ready to Start (Arcade Fire)

June (Florence + The Machine)

Youth & Enjoyment (Razz)

Obstacle 1 (Interpol)

Right Place (Nathan Ball)

Coming Down (Halsey)

The Man (Ed Sheeran)

Space Bound (Eminem)

Marathon (Heartless Bastards)

How Many Blankets Are in The World? (Saintseneca)

Seaweed (Hockey Dad)

Landfill (Daughter)

Pictures Of You (The Cure)

2021 Barbie Girl (Hannah Grae)

Full Performance (Live on KEXP) (Bloc Party)

Wicked Game (Grace Carter)

First Love Never Dies (SoKo)
Outta My Head (The Eagle Rock Gospel Singers)
Daydream in Blue (I Monster)
Terrible Love (The National)
You Don't Know How Lucky You Are (Keaton Henson)
Stay (Astronaut Husband)
Prague 99' (Blaenavon)
Rabbit Heart (Raise It Up) (Acoustic) (Florence + The Machine)
The Healing (Bloc Party)

Zarmoucené srdce

Bála jsem se nouzových přistání, toho, že ztratím ve světových metropolích pas a že na tebe zapomenu. Bála jsem se policičky s fotkami nad svou postelí, protože by mi mohla ve spánku spadnout na hlavu. Bála jsem se preventivních lékařských vyšetření a že až moc vyšponuju útratu na kreditce. Bála jsem se smrti svých rodičů, bála jsem se amerických policistů a *Sinners*, skalních fanoušků skupiny *Panic! at the Disco*. Bála jsem se, že Easta v Austrálii unesou jako ve filmu *96 hodin* a já ho budu muset zachránit. (Přitom se musím přiznat, že mi na noční směně dělá problém i vyluštit křížovku v *Cosmopolitanu*.) Měla jsem panický strach z neočekávaných telefonátů, koček a mozkových nádorů. Děsil mě sex.

A jak jsi to měla ty, Bex?

June

VŽDYŤ JSI TO CHTĚLA

Ro mě napráskal. Tím elegantním a bezstarostným způsobem, který existuje jen ve světě aerolinek. Se svým nepřítomným úsměvem a pronikavým parfémem od Armaniho, kterým voněl i po noční směně. Dokonce pozdravil kolemjdoucí kolegyně, zatímco vyťukával něco na klávesnici. Rytmicky, rutinně, až neuvěřitelně lehce. Jako by o nic nešlo. Jako by Ro právě nenapsal: *June M. Keeganová porušila bezpečnostní předpisy*. Jako by tím nezavěsil nad mou práci Damoklův meč.

„Tady. Můžeš si to přečíst.“

Uchopila jsem iPad a prolétla napsanou zpětnou vazbu. Pohledem jsem klouzalap o našich zaměstnaneckých číslech a letových údajích, až jsem se zastavila u zaškrtnutého políčka. *Žádám o rozhovor s team leaderem*. Ztěžka jsem polkla a připojila svůj podpis vedle jeho, což bylo v LondAir povinné jak u negativních, tak i pozitivních hodnocení. Poté jsem mu tablet vrátila.

„Fakt se omlouvám,“ poznamenal.

„Žádný problém.“

„Něco takového zkrátka patří k mým úkolům vedoucího pracovníka.“

„Žádný problém.“

„Takové rozhovory jsou vždycky trapné.“

„Žádný problém.“

Připadala jsem si jako porouchaná gramofonová deska.

Byla jsem letuška, co poprvé ve své kariéře dostala negativní zpětnou vazbu.

A byla jsem vnitřně velmi rozpolcený člověk, což jsem skrývala za předstírané souhlasné příkyvování.

Přitom jsem mohla na Roa začít křičet, že se jenom zesměšňuje, když přitom sám během přestávek mezi směnami paří videohru *Hungry Shark*. Před pasažéry. Na stejném firemním iPadu, který jsem měla na klíně. Ale slova znamenala čas a ten jsem neměla. Tak jsme se rozloučili podáním ruky a já držela jazyk za zuby.

Tak jen do toho, dělej, pokračuj, chlače.

No jistě, díval se mi do očí mimořádně dlouho. Hluboce a drásavě, klasický pohled dravce umocněný na bůhvíkolikátou. Příště si tě pořádně podám, zračilo se v něm.

A pak mě konečně pustil.

Vytáhla jsem telefon, ještě než se ode mě stačil odvrátit. Ro stiskl rty, ale mně to bylo srdečně jedno. Podepsala jsem tu podělanou zpětnou vazbu, airbus před třiceti minutami dosedl na ranvej. Měli jsme padla a já klikla na aplikaci Safari.

Stahuj se rychleji, rychleji, rychleji.

Sako se mi lepilo na záda, sukně mi seděla moc natěsno, pulz mi bušil jako splašený. Potila jsem se, celé nitro mi vřelo a přetévalo. Jako bych byla zavřená ve vlastním těle, ačkoli nejraději bych z něj vyskočila, protože...

Ne, ne, ne.

Aktualizace.

Ne, ne, ne.

Ještě jednou.

A nées a nées a nées!

Znovu. *NE, NE, NE.*

Naposledy.

Nebylo to ale nic platné. Internetový obchod eBay mi zcela vážně sdělil, že zadaný link už neexistuje. S knedlíkem v krku jsem otevřela novou došlou zprávu.

Joey235: Sorry, někdo nabídl víc. HEALING už bohužel není k mání.

Juneloveslana: Zaplatím pětinasobek.

FOC, což je zkratka pro Středisko letového provozu, se podobá New Yorku, Bex. Jen tu nenarazíš na mrakodrapy, avšak na monstrózní zavazadla, jinak je všechno na chlup stejné. Dvě místa, která nikdy nespí a kde pořád panuje čilý ruch. Nejdůležitější pravidlo? Nikdy se nezastavit. Ale já zůstala stát, zkameněla jako ta podělaná socha Svobody, až mi nakonec zvlhly oči. Zatraceně.

Nebreč, nebreč, nebreč.

I přes tuhle osobní mantru mi po tváři pokoutně skanula slza. Došlo k tomu úplně podvědomě, jako by to byl zákon, něco jako princip zemské přitažlivosti: *HEALING* je pryč = brečet mezi kufry s vybledlými etiketami. *Krucinál*. Rychle jsem nevítanou kapku setřela, jako by se něco takového nestalo.

Samozřejmě bylo přes čáru vytukávat každou hodinu do vyhledávače pojem „HEALING“. Nebylo prozíravé procházet esemesky na mobilu, když vedoucí stevard seděl hned vedle. Pohrávat si v letadle s mobilem se rovnalo rozsudku smrti. Věděla jsem to – a bylo mi to srdečně jedno. Kromě toho bylo také přehnané plakat. Zároveň ovšem nebylo fér, aby to dopadlo tak, že se konečně ocitnu tak strašně blízko a pak si jen přečtu suché konstatování: „Sorry, *HEALING* už bohužel není k mání.“

Třikrát jsem se zhluboka nadechla a užuž se chystala vykročit k šatnám, ale vtom mi zavibroval mobil. Srdce se mi zastavilo.

Bylo to velmi přehnané a strašně patetické, nicméně co kdyby to byl Joey²³⁵.

Jistěže to nebyl on.

Lilah: Kde jsi?

Já: Už jdu! ☺

Jako na povel mi pohled zabloudil na protější stěnu. Tam se skvěl plakát, který byl už několik týdnů přišpendlený v každém podlaží FOC. Na zářivém neonově rudém podkladu mě udeřil do očí nápis *JSTE VÍTÁNI: LETNÍ PARTY LONDAIR*. Žvanění o všem možném, nápoje zdarma, nepochopitelně dojemné projevy opilých nejvýše postavených manažerů all inclusive a setkání v hangáru devatenáct. Povinná účast, každoroční rituál, skupinová pijatyka.

Rozechvěle jsem posunovala kufr ke sprchám. Když jsem zaslechla jeho jméno, stála jsem už skoro u umývárén.

Ridge Chapman.

„Holka, je to fakt zvláštní týpek.“

„Zvláštní? Tori, strávila jsi s ním v posteli tři týdny. Tvoje spolubydlící se na tebe nemůže ani podívat, protože jste s Chapmanem sténali tak, až se třásl celý dům.“

„Ne, Sal, ty to nechápeš. On...“

Následující věty přehlušil ruch ve Středisku letového provozu klasicky všudypřítomný. Protočila jsem oči a otevřela dveře. Ridge, Ridge Chapman, řídící letového provozu, sukničkář, pan Odnaproti. Sdíleli jsme stejnou ulici jako bydliště a letiště jako pracoviště. Vmáčkla jsem se do jedné kabinky a přitom myslela na jeho záda. Svalnatá, rozložitá, silná, stále vzpřímená. Vysoukala jsem se z jednotlivých vrstev uniformy, vklouzla do žabek a pod proud vody. Když jsem zavřela víčka, stále jsem měla před očima

Ridgeův zadek. On v modrém svetru u sporáku, on v červené kostkované košili na gauči.

Jak se svou naprosto jedinečnou chůzí pohyboval po bytě. Opatrně, odhodlaně, číhavě – a přitom tanečním krokem. Jako bojovník, stále v ringu, stále pod vlivem adrenalinu.

Upřímně se přiznám, že se mi hnusila Ridgeova pověst věčného šoustala, vyzývavé pohledy, z nichž už na dálku čouhal penis, a způsob, jak k sobě pomalu tiskl rty. Nejvíc ze všeho jsem nesnášela výhled ze svého pokoje, protože jsem z vlastní postele zírala na tu jeho. Kromě toho byl Ridge Chapman muž. Dost důvodů, proč ho nemít ráda – a přesto to bylo možná příliš přehnané. Až moc klišovitě, záměrně, naivní a nepochybně příliš snadné.

Muže nemůžeš nenávidět. Ani zdaleka neznáš všechny. To, že ti někdo ublížil, tě neopravňuje k takové nechuti. Přenes se přes to, dobře si muže prohlédni a zadívej se na něj. Buď milá a vstřícná, hlavně žádné drama. Otevři se, dej mu šanci a své číslo.

No výborně. Tyhle hlasy, no, tak ty mi ještě chyběly.

Jak já je nenáviděla, vždycky tak ševelící a neustále přítomné. Nepravidelně se ve mně ozývaly, zatímco jsem si drhla ruce do růžova, a já se je snažila přehlušit silnějším sprchovým proudem.

Neúspěšně.

O patnáct minut později jsem zamířila na večírek. Čerstvě osprchovaná a znovu nalíčená jsem s sebou jako zavazadlo táhla kilo neprolitých slz kvůli té ztracené fotografické publikaci. *Please don't judge*. Prosím, nesuďte mě. Cestou jsem odemkla telefon, ale nic neblikalo, žádné vibrace, žádný Joey235. Dokud mi nedorazila zpráva s Eastovým jménem. Určitě to bude jeho oblíbená otázka „*Jak to jde se seznamem?*“ v kombinaci s exotickými emoji. Můj bratr už totiž několik týdnů zase náležel širšímu světu, přesněji řečeno svému ruksaku nacenému snacky z autobusových nádraží.

Poslední kliknutí na eBay, jestli snad přece jen... Nic. Teď už jsem si zdálky všimla prvních příznaků letní slavnosti: cigaretového dýmu, dunivých basů a siluet před vstupními dveřmi. Automaticky jsem otevřela instagram, protože při zvuku cizích hlasů jsem *musela* působit zaneprázdněným dojmem. V krku mi znenadání vřel knedlík, ale řekla jsem si, že to bude jen půlhodinka. Krátce pozdravit, několikrát se usmát, dvakrát předstírat, že je to v nejlepším pořádku, když mě cizí muži „nedopatřením“ osahávají. A potom se vytratím.

„No neříkej, ty sis v Berlíně ještě nikdy nedala Bircher müsli?“

„COŽE? To nám už zase chtějí zkrátit diety?“

„June!“

„Matthew. Matthew Corson. Vedoucí stevard? Jako bys ho neznala. Přisahám, že je to největší puntičkář ze všech. Když ho vidím na seznamu posádky, je mi nevolno.“

„June Mathildo Keeganová!“

Zarazila jsem se. Plíce mi naplnil cigaretový dým z Marlboro Gold a uslyšela jsem falešný smích. Vtom jsem po levici zaznamenala své přítelkyně. Vinné sklenky místo vajglů, úsměvy a radostné mávání. Lilah a Livy, moje spolubydlící. Moje oblíbené osůbky, jež mě teď k sobě zvesela zvaly. Lilah měla na sobě přiléhavé džíny a těžké boty, na tričku se skvěl potisk *On Wednesdays we smash the Patriarchy*. Nalevo od ní se hedvábně leskly Livyiny vlasy jako v reklamě na L'Oréal.

„Co se děje?“ zeptala se Livy, když jsem se u nich zastavila.

„Hm, že by vůbec nic?“

„Nic?“ Zvedla obočí, to uměla opravdu v dokonalém úhlu. Skoro tak dobře, jako mě dokázala prohlédnout. „Juni, mluvíš jako Rose, když se jí ptáme, jestli dala kopačky svému současnému chlapovi, a ona to popírá, ačkoli jsme slyšely jejich křik před rozchodem až do kuchyně.“

Chtěla jsem jí odpovědět a možná bych ze sebe vyventilovala i strašný vztek na Roa, ale zahlédla jsem Nicka s Charliem – a zarazila jsem se. Livy naopak potlačila povzdech, ale její pohled mluvil za vše.

Tohle ještě není konec.

Vlastně to nikdy neskončí, Bex.

Za necelou vteřinu už stáli oba bratři Saint Jamesovi vedle nás. Rozcuchané kudrny, temné pohledy, ramena rozložitá tak akorát. Nick a Charlie byli piloti, Nick na regionálních tratích, Charlie na velkých letadlech. Na zemi Nickovy prsty vždycky okamžitě našly ty Livyiny. Byli pro sebe jako stvoření, jako by se magneticky přitahovali. „Nevím proč,“ přiznávala někdy.

„Uvnitř je *strašné* horko, lidičky.“ Charlieho pohled pobaveně sklouzl k Lilah. „Skoro jako v bombajském bazénu.“

„Asi se přece jen vydám do tropické džungle.“ Livy ukázala na svou prázdnou sklenku. „Jdeš taky, June?“

„Jasně.“

Vymanila se z Nickova sevření, ale on ji sledoval, jak odchází. Zíral na ni tak výmluvně, že jsem jako vždycky spěšně odvrátila oči. Například ráno u jídelního stolu, při našich legendárních bytových večírcích. Stejně jako teď. Láska, láska, láska se mísila s obláčky deodorantu, když jsem pohlédla stranou.

A spatřila Ridge Chapmana.

Stála jsem necelých deset metrů od něj, viděla ho zepředu s jeho typickým nepřístupným výrazem, přičemž pro jednu ho ode mě neoddělovaly zdi, okna ani fasády. Mužně se prodíral tlačenicí, s pevně sevřenou čelistí, jako by se zlobil. Lidé mu automaticky dělali místo, nemusel nic říkat ani naznačovat jakýmkoli gesty, bohatě stačilo, že tam byla jeho vysoká postava. Jako by k autoritě odjakživa stačilo mít mezi nohama tu správnou bimbající věc.

„To se k nám právě blíží Chapman?“ zeptala se Lilah zmateně.

Ne, on k nám *pochodoval*. Ridge měl na sobě džíny a červenou kostkovanou košili. Jediné, co na něm bylo světlé, byla kůže, jako by se za každou cenu vyhýbal slunci. Všechno ostatní bylo ostré a temné. Jako by se o něj člověk mohl pořežat. Jako by všechny kolem sebe jen zraňoval. Měl černé vlasy, po stranách kratší a rozčuchané. Takovým tím záměrně nechťeným způsobem, jaký muž běžně podpoří gelem, i když by nejradši všem namluvil, *I woke up like this*, že se právě takhle probudil.

Haha, tak určitě.

Ridge byl přímo klišé lamače ženských srdcí – dokonale vypadající a zároveň díky svému odměřenému vzhledu nepřístupný.

Klidně by mohl stát modelem v reklamě na cigarety.

Pro mě za mě mohl propagovat i hipsterské džínové bundy.

Ale nikdy se ke mně nesměl přiblížit.

Nikdy, ani omylem, slyšíš, Bex? Nikdy.

Soustředila jsem se na něj tolik, že jsem si nevšimla toho druhého chláпка. Ten k nám zamířil ještě rychleji a udeřil Charlieho pěstí do obličeje.

„Co to sakra je?“ vykřikl napadený, ale agresor zasazoval další rány, zuřil jako pomatenec a viděl jen svou oběť, kterou zasypával nahodilými údery. Krev vytryskla a poté zvolna vytékala, ze vzdálených reproduktorů se linul nějaký remix, Charlie i útočník se zhroutili na zem.

„Nenávidím lidi,“ zamumlal někdo.

Hluboce, vztekla a až příliš chladně.

Otočila jsem se a spatřila Ridge, jenž zavrtěl hlavou a pak se neochotně vrhl na neznámého.

„Mave, člověče! Nech toho!“

Ale Mave nepřestal, protože do rvačky vložil celé srdce, a tudíž byl nevypočitatelný.

„Jak jsi mohl ošukat mou přítelkyni?“ zasyčel Mave.

Kolem rvačky se shromáždili hosté, kteří byli cítit alkoholem, potem a kovem. Podvědomě jsem taky zaťala pěsti. Asi to bylo tou atmosférou, nabitou hustou agresí i zdánlivou nostalgií. Slyšela jsem praskání kloubů na dopadajících pěstech, lidi ječeli a pokřikovali. Ale já? Všechno jsem potlačila a dokázala myslet pouze na těch pár slov, která jsem přece dávno zapomněla. Jako bych si nic neslíbila. Jako bych neměla na nástěnce nalepené varování. Ne, Bex, potlačila jsem tu bitku včetně funění a tahanice. Dokonce jsem velmi dramaticky zavřela oči, jako by snad na mém vnitřním boji záleželo.

Sevřela jsem víčka tak pevně, až to bolelo.

Pak jsem to uslyšela.

KEEGANOVÁ DO TOHO JDE NAPLNO.

KEEGANOVÁ. DO. TOHO. JDE. NAPLNO.

Zaplavila mě nevýslovná tíha, někdo mi stiskl srdce, bušil a smýkal mnou. Nechala bych se tím pocitem úplně převálcovat, kdyby se o mě zčistajasna neotřel jeho loket. No jasně, „otřel“ byl eufemismus, ale u toho jsem hodlala taky zůstat. Ridgeův loket mě prostě zasáhl do obličeje. Žhavě. Tvrdě. Kostnatě. A s takovou razancí, že jsem se zapotácěla a sesunula na zem. Neviděla jsem to přicházet, byla to podle všeho vlna čisté agrese s podílem protisvětla a stínu.

Ale bolelo to.

Bolelo to JAKO ČERT.

BOLELO TO FAKT KUREVSKY.

„Zbláznil ses, Chapmane?“ zakřičela Livy.

Jméno k němu dolehlo tak pronikavě, že se otočil.

Jeho zorničky se rázem rozšířily.

„Do prdele, já jsem tě zasáhl? To je mi líto. Ukaž mi...“

Dál se nedostal, protože Mave ho v tu chvíli udeřil ze strany. Jen tak a nedopatřením, někdo vykřikl „Do prdele, panebože“, ale já v duchu slyšela jen Ridgeův mělký dech.

Ridge Chapman mě srazil, aniž by mě nechal padnout.

Kapitola 2

Ridge

SO YOU'RE A TOUGH GUY

BUCHBUCHBUCH.

Srdce mi bušilo až příliš prudce, zatímco z nosu mi už minutu crčela krev. Seděl jsem na studených dlaždicích, zakláněl hlavu a upřeně se díval na nástěnné hodiny. Přitom jsem cítil, jak mi v ruce měkne papírová koule.

„Do prdele, chlape.“ Mave nafoukl tváře, nad hlavou mu blikaly neonové zářivky. Expozice byla jako z nějakého nezávislého bojového filmu, ve kterém se všichni jenom mlátí. Vypálit pěsti do obličeje, schytat další údery o betonové zdi a ploty. „Fakt mě to mrzí.“

Pokrčil jsem rameny. V krku jsem měl příliš sucho, pěsti mě bolely, neměl jsem chuť na společnost ani na konverzaci. Ale Mave se s tím samozřejmě nespokojil.

„Zapomeň na to, Chape. S tímhle mlčením se nikam nedostaneme. Vždycky si pak připadám, jako by mi bylo sedm a ty jsi byl moje máma. Řekni něco. Seřvi mě. Oplát mi to.“

„To tě jako mám na oplátku praštit? Někdy se *vážně* chováš, jako by ti bylo sedm.“

„Ale no tak, zvedni to aspoň na dvanáct.“

Chtěl jsem protočit oči, nicméně i pouhé zamžikání mě bolelo. Bylo to fakt k podělení.

„Vyhrál jsi. A měl jsi pravdu. Tohle chceš slyšet? Já...“ Mave mluvil dál, ale mně začalo pískat v uších, jako by se v mém mozku odehrával koncert hipsterů na tripu. „... chci říct, že Phoebe *miluju*. Jako doopravdy, víš? Nikdo mě nevaroval. Nikdo mi neřekl, že to tak bolí, když člověk, kterého chceš, nechce tebe a prostě si to rozdá s kýmkoli. Sakra, myslíš, že jsem Saint Jamese vážně zranil?“

Odkášlal jsem si, napřímil se, aspoň trochu pootevřel oči a upřel pohled na Mavea. Jeho bicepsy byly nepřehlédnutelné a on je neváhal na každé fotce na instagramu pořádně předvést. Za úpravami svého s úzkostlivou pečlivostí zastříhovaného třídního strniště jezdil výhradně do Peckhamu, protože věřil jen kadeřnici v *Me'Lange Saloon*. Dával přednost pozdním směnám, už několik měsíců měl slabost pro Phoebe Clarkovou a obecně pro bílé víno, což přiznával jen nerad.

Byl to jediný přítel, kterého jsem měl.

Byl to jediný přítel, kterého jsem nikdy nechtěl mít.

„Viděl jsem zkrátka tak rudě proto, že pořád vidím jen *ji*, rozumíš?“

Mave se ke mně s pokrčením ramen otočil zády a začal se věnovat další papírové kouli. Přesto jsem v jeho očích zahlédl slzy. Skleněné a průhledné, jen v náznaku, jako by se teď přede mnou rozhodně nechtěl rozbřčet.

Do prdele.

Copak jsem mohl tušit, že zůstanu trčet na záchodě v hangáru s krvácením z nosu, protože mě nedopatřením knokautuje můj nejlepší přítel? No jistě.

Musím teď něco říct? ANO.

Otvíral jsem ústa, abych něco odpověděl, zkrátka *cokoli* decentního, co Mavea stejně neutěší, protože miloval někoho, kdo nemiloval jeho. Motýli v břiše (tak to vyjádřil), nadrženosť na zbrusu novém levelu (tak to vyjádřil) i maximální šílenství (to

jsem si myslel já) – to vše hezky v jednom balení. S tím se nedalo nic dělat. Nakonec to ale byla putna, protože jsem se nedostal ke slovu. Když jsem si přestal tisknout k nosu zmuchlaný papírový kapesník, zavibroval Maveův mobil. Přitom jsem zamžoural na hodinky. Tři a půl minuty.

Krev zatím přestala téct.

Všechno v nejlepším pořádku.

Dokud se Mave syčivě nenadechl.

„Co je?“ obrátil jsem se na něj.

„No... Psala Phoebe. Ptá se, jestli si můžeme promluvit.“ Zorničky se mu rozšířily, jako by se mu splnilo dávné přání. „Teď.“

Paralelní univerzum, pomyslel jsem si.

June

PROČ SE NEUSMÍVÁŠ?

„Livy posílá fotku z ambulance,“ upozornila jsem Lilah a podala jí mobil.

„Má pohmožděný nos, že?“ Klíč od domovního vchodu jí cinkal mezi prsty, když si prohlížela snímek.

Charlieho nos byl na něm fialový, zakrvácený a pravděpodobně skutečně zlomený. Než stačila zasáhnout ochranka, rvačka skončila. Po neplánovaném k. o. svého přítele se totiž Mave k Ridgeovi prudce obrátil, jako by úplně zapomněl, že právě chtěl sprovodit ze světa Charlieho. *No jistě*. Následovalo únavné zvedání Charlieho, Ridge s chropotem také vstal a vše zakončily tři Maveovy vražedné pohledy. Doprovodný remix zazněl hlasitěji a hosté se otočili za zdrojem zvuku.

O dvě hodiny a tři přestupy v metru později jsme konečně s Lilah zahrnuly do naší ulice, zatímco na nás ztěžka dolehl dusný vzduch. Poté, co jsme Livy, Nicka a Charlieho vmanévrovaly do Uberu, rovněž jsme se rozhodly odjet domů. Na večírek už žádná z nás neměla patřičnou náladu.

„A co ty?“ Lilah se mi znepokojeně zadívala na obličej. „Na stupnici od jedné do deseti, jak to bolí? Co ta tvář? Tam, kde tě zasáhl tvůj pan Odnaproti?“

„Není to tak hrozný,“ zamumlala jsem chraptivě.

„Hele, s tím si nezahrávej. Nezapomeň, že mámina věštkyně tvrdila, že jsi součástí i mé spirituální cesty. Tvoje bolest je i moje bolest, Juni-June.“

Protočila jsem panenky a schovala telefon, ale zároveň jsem se musela zasmát. Přitom se naše kroky hlasitě rozléhaly po Swanfield Street. Společný byt se nacházel v Shoreditchi, samozvané londýnské hipsterské čtvrti. Vnímala jsem hluk ze vzdáleného baru, snad šlo o bar *Kick* o dvě ulice dál. Koutkem oka jsem si povšimla, jak Lilah najednou objala sama sebe rukama. Soustředila se na fasádu našeho domu. Její pohled byl nějak moc... intenzivní. A kromě toho byla při jízdě metrem na své poměry příliš zamlklá. Lilah byla ve znamení Blíženců, podle ní je tedy její nejvýraznější vlastností komunikativnost.

Už jsem se jí chtěla zeptat, jestli je s ní všechno v pořádku, ovšem ve stejnou chvíli jsem si všimla chlápka u našich dveří. Vysoký, černé tetování na levé paži, ošoupané tenisky a celkově ležérní look.

„Jonahu?“ zeptala se Lilah překvapeně. „Co tady děláš?“

„Nazdar kotě.“

Jonah vyšel do světla pouliční lampy, aby Lilah vtiskl polibek na čelo. Slušelo mu to, vypadal jako hlavní hrdina z indie filmu. Byl jiný, přitažlivý, vzrušující. Byl známý jako zpěvák své vlastní kapely Sodalite Blue a z jeho kožené bundy na mě dýchl hektická atmosféra koncertů.

„Na whatsappu jsi nezněla moc pohodově. Byl jsem předtím v baru *Kick*, a tak jsem si řekl, že se tu zastavím, jestli je fakt všechno v pořádku. Taky zase můžu hned vypadnout.“

Zvedl ruce. Jonah Leonard Lowell, vzorový partner, který dělal vždycky všechno správně. Ale Lilah se na mě podívala skoro... provinile.

„Zatraceně, Jonahu, ty jsi mě fakt vyděsil,“ zasmála jsem se, abych celou situaci zlehčila, protože přítel mé nejlepší kamarádky

byl ten nejlepší chlap na světě a já nechtěla, aby ho kvůli mně poslal pryč. A tak jsem honem popadla klíče a strčila je do zámku. Lilah mě přitom zezadu provrtávala pohledem, ale já jsem odemkla dveře a pustila je dovnitř.

Za pět minut jsme už seděli v kuchyni a Lilah nenuceně vyprávěla o Charliem. Upřeně jsem zírala na protější dům. Zrovna v té chvíli se tam rozsvítilo světlo. Druhé patro, druhé okno zleva. Ridge se ploužil po obýváku.

„Dáš si taky?“ Lilah ke mně přistrčila balíček slaných tyčinek.

„Myslím, že bych se měla spíš vyspat.“ Předstírala jsem zívnutí.
„Ale díky.“

„Seš si jistá?“ Na běžnou otázku to znělo až příliš znepokojeně, ale přesto jsem ze sebe snaživě vyloudila úsměv.

„To tedy jsem. Zítra ti ještě musím něco říct o svém hororovém letu.“

Spíš o jeho hororovém zakončení.

Lilah sraštila čelo a já jsem nepochybovala o tom, že by se ode mě nejraději vše dozvěděla hned, tak jsem se radši rychle zvedla a zamumlala „dobrou noc“, přestože jsem cítila v zádech její zkoumavý pohled. V předsíni na zemi se povalovala moje uniforma, kterou s chutí vyměním za pyžamo. Ale místo toho, abych ve svém pokoji zamířila rovnou ke skříni, jsem doťapala k oknu tak blízko, že jsem se špičkou nosu dotkla skla. Nevěděla jsem proč. Zahlédla jsem jen to, že světlo naproti zase zhaslo. Z předsíně se ozvaly stejnoměrné vrzavé kroky – muzikant a moje kamarádka, snový pár. Vzápětí se dveře od pokoje Lilah zavřely. Kdybych se otočila jen o vteřinu dřív, nevšimla bych si ho. Avšak já ho zahlédla. Vždycky jsem ho viděla, i když jsem nechtěla, protože jsem to uměla, to pokukování, ty kradmé pohledy. To jsem ovládala fakt skvěle, Bex.

Ridge Chapman se teď v modré kostkované košili povážlivě potácel po ulici. Po výprasku. Po potupném k. o.

Tohle se mě netýká, říkála jsem si.

Soudě podle spousty historek a firemní šušky byl Ridge hrozný kretén.

Děsil mě.

Přitom mi mohl tak akorát políbit prdel.

Třeba utrpěl otřes mozku. Mohl být vážně zraněný. Mohl by taky omdlít, zvracet, dusit se a umřít.

ALE to se mě netýká!

To vnitřní přesvědčování mi nebylo nic platné, protože jsem vyšla z pokoje, se skřípěním zubů vklouzla do sandálů a zamířila na schodiště. Sbíhala jsem jedno patro za druhým, v ruce mi cinkaly domovní klíče. Vlastně jsem ani nemusela pospíchat. Když jsem dorazila před dům, pohnul se totiž z původního stanoviště nanejvýš o tři metry.

A tak to celé začalo. Ridge se ke mně na protější straně ulice otočil. Dýchali jsme atmosféru stejné letní noci – a vydechovali nesčíslné otazníky. Dokonce i na tuhle vzdálenost jsem poznala, jak nervózně svírá čelisti. Ticho dlouhé jako příliš krátká věčnost. Poté jeho hlas.

„Red? Co tady k čertu děláš?“

Kapitola 4

June

LÍBÍ SE TI PŘECE, KDYŽ JSEM TAKOVÝ

Strašně smrděl. Po krvi, rvačce a odřených kloubech prstů. A po otázce: „Co tady k čertu děláš, Red?“

Nechápavě jsem sražila čelo a přistoupila ještě blíž. „Red?“

„Tvoje vlasy.“

„Já jsem blond.“

„Vypadáš jako zrzka.“

„Vlastně se tomu říká jahodová blond.“

„Spíš rajčatová, tomato. Můžeme tuhle kadeřnickou vsuvku ukončit?“

Zneklidňovalo mě, jak Ridge dýchá. Sípavě, rychle, příliš mělce. Prudce se dmoucí hrud', natékající tvář. Vypadal jako po k. o. v desátém kole, vyhozený z ringu a všemi vysmívaný.

„Musíš se nechat vyšetřit,“ začala jsem váhavě. „Jsem si na osmdesát procent jistá, že máš otřes mozku. A když slyším, jak dýcháš, téměř sama modrám z nedostatku kyslíku.“

„Určitě se spíš nečervenáš, Red?“

Zamrkala jsem. V dálce zavyl motor. Ridgeův hlas se rozléhal po ulici. Byl drsný, studený a drásavý jako zimní vlny na nejsevernějším výběžku Británie. Takže fakt jenom užvaněný kretén. Trefa, Bex. O takové se vysloveně vyplatí usilovat.

„Jsi vždycky tak ukrutně vtipnej?“ zeptala jsem se suše.

„Jen o víkendech.“

Nečekal na odpověď a šel dál. Zírala jsem mu na záda, už po-druhé tenhle večer ruce sevřené v pěst. Nenáviděla jsem Ridge. A muže. Nic než holá nenávist. Moje otrávené srdce tou emocí přímo překypovalo.

Vůbec netušíš, jak moc a proč, i když si to možná dokážeš představit, protože ženy pořád někdo obviňuje. Jsme jako prodej-né děvky, vždy shledané vinnými. Dívka byla znásilněna, nikoli dívka, kterou ten a ten znásilnil. Jen pasivně, *vždy* pouze pasivně.

Co jsem ještě nenáviděla? Svůj hluboký dech. Své sevřené pěsti. Bezděčné ponížení, když jsem ho pak následovala.

Bylo přece úplně jasné, že za ním půjdeš, ale jistě, nenávidíš všechny muže, slečno Netýkavko. Proč raději hned nezkusíš přesvědčit všechny kolem, že tě baví jenom vanilkový sex? Vždyť i to je na první pohled úplně jasné, Juni-June.

„Tohle si zkrátka nemůžu vzít na triko,“ poznamenala jsem tiše.

Myslel si, že o nic nejde, o dvě hodiny později už ležel na urgentním příjmu. Přeji si, abych se tehdy nenechala tak rychle uchlácholit. Kéž bych se zachovala líp.

Moje paměť byla bohužel jako jukebox přehrávající dokola útržky rozhovorů ze šatny. Proč se v něm nenašly žádné jiné nahrávky, například něco jako *Takhle se zbavíte odsuzujících hlasů ve své hlavě?*

„Nech mě hádat,“ zabručel. „Ten, kdo tě naučil boxovat, ti taky vštípil, že i tomu největšímu parchantovi se pomáhá na nohy, hm?“

„Cože?“

„O tobě a tvé kámošce se v našem klubu mluvilo celý týden. Slyšel jsem, že tvoje instrukce naprosto seděly.“ Zvedl levé obočí. Jen jedno. Minimální úsilí, maximální efekt. „Trénovala jsi s ní přece na boxovacím pytli?“

Žádné obcházení kolem horké kaše, ale přímý direkt. Pokud byl Ridge v ringu sám, vyhrával zápasy knokautem. Jediný pohled,

klidný a agresivní, tři nádechy, krátce a předvídavě – a následoval úder. Pak vítězství. Tohle jsem zkrátka *věděla*.

Sevěřela jsem rty, protože ta otázka byla zbytečná. Dozvěděla se, že jsme s Lilah navštívily studio. Dokonce jsme na něj při odchodu narazily a on nás sjel našťvaným pohledem, úplně à la pan Nedotknutelný.

„Měla jsem trenérku. Ne trenéra. A představ si, že mi opravdu vtloukala do hlavy, že bych se neměla potácet na ulici v jednu ráno s otřesem mozku.“

Ridge se odmlčel.

„Ty pracuješ v klubu, vid?“

Na mou otázku pokrčil rameny, ale nemusel mi to složitě vysvětlovat. Prohlédla jsem si jeho fotografii, na které byl v černém tričku s natištěným logem boxerského klubu a zvýrazněným nápisem „trenér“ hned pod ním.

„Beru to jako ano. Určitě ti nemusím vysvětlovat, že zranění se neberou na lehkou váhu. Co je tak důležité, že je ti to jedno?“

„Musím prostě někoho vyzvednout, jasný? Takže si přestaň hrát na mou chůvu a jdi domů. Možná by sis mohla obléct tenhle hřejivý svetr s hvězdičkami. Zdáčky vypadá opravdu pohodlně. Co na něm vlastně stojí? *But without the dark we'd never see the stars?* Ale bez tmy bychom nikdy neviděli hvězdy?“

Vtipkovat se smrtelně vážnou tváří, pokračovat v chůzi se zřejmou snahou vzít roha, a přitom se ani neušklíbnout. Hej, Ridgi. Potlačit desáté zavrtnění hlavou, neodvážit se odvrátit pohled stranou, a přitom ani nevědět proč. Hej, June.

„Ehm, tys mi nerozuměla?“

Ehm, kdy se z tebe stal takovej sráč?

„Bohužel ano, *don't worry*. Ale každou chvíli se můžeš složit.“ Zkřížila jsem paže na hrudi. „Tak koho jdeme vyzvednout? Nějakou z tvých známostí na jednu noc?“

„Ne, všechny naráz.“

„Ha, ha.“

„Já se nesměju.“

„Umíš se vůbec smát?“

„Jen každou středu.“

To už jsme se šourali po Brick Lane. Před *Flashback Records* se slyšitelně nadechl a usilovně se snažil potlačit bolestivou grimasu. Nepovedlo se mu to, ale i tak vypadal docela dobře. Klidně mohl znázorňovat akčního hrdinu trpícího nesnesitelnými bolestmi, ačkoli bohužel jen v druhořadém kasovním trháku. Na autobusové zastávce panovala čilá noční zábava. Opuštěné skleněné lahve se hromadily vedle hlasitých partiček věčně ječících do mobilů „Haló, haló, haló, kde jsi?“. Zběžně jsem zhodnotila naše siluety odrážející se ve výkladní skříni. Ridge a já, nic víc než dva úzké stíny, dokonce i on. Těsně vedle jeho paže se skvěl cover mého oblíbeného alba *Born to die*. Lana Del Rey je prostě královna. V hlavě se mi rozezněla melodie *Summertime Sadness*, moje nejoblíbenější skladba.

I think I'll miss you forever.

„Hodně to bolelo, vid’?“

Chvíli jsem nevěděla, o čem mluvím, ale pak mě jako na povel zabrněla tvář. Přejela jsem si rukou po lícni kosti a nespouštěla oči z jeho opuchlého obličeje. Tři velké zelené skvrny. Ridge, ten chlap s pohmožděninami a žhavým pohledem. Byla to jen představitost, když jsem si myslela, že sleduje konečky mých prstů? Jeho řasy a moje klouby, moje nehty a jeho oči. Byla to jen fantazie, protože Ridge se potácel jako opilý. URČITĚ to byla pouhá představitost, protože jinak by se z toho o pár týdnů později stalo zbožné přání, a to jsem nechtěla, a přesto tak nějak chtěla. Jeho pohled na mých rtech. Jeho pohled probírající se mými myšlenkami. Jeho pohled všude.

„Je mi to opravdu líto.“

„To nic,“ zamumlala jsem a kývla hlavou před sebe. O chvíli později se zastavil na Weston Street a vyčerpaně se tam opřel o fasádu nějaké hospody.

Dirty Devils, hlásala LED písmena nad vchodem do noci a Ridgeovi se zatřepotala víčka.

„Musím dovnitř,“ oznámil, když jsem si pomyslela, že se mi tady co nevidět pozvrací.

June

PROČ JSI TAK NAHÝ?

Ridge chtěl dovnitř, já chtěla ven. Tak jako vždycky. Ale ani jeden z nás nedostal, co si přál, protože se pozorněji zadíval na vyhazovače a ulevil si šťavnatou kletbou, než sklouzl pohledem na mě. Kolem nás vrávorali lidé s koktejly v rukou, rozmazaným make-upem a rozjařeným křikem. Ulice plná podnětů k rozptýlení, ovšem já jsem viděla jen Ridge, jehož obličej se v místě zásahu pomalu barvil do bledě zelena.

Ne, Sal, to nepochopíš...

Bydlela jsem několik měsíců naproti němu přes ulici, teď jsem s ním strávila patnáct minut a vlastně jsem na něm vůbec ničemu nerozuměla. Vůbec jsem nepobírala styl, jakým sledoval své okolí. Pořád se jen na něco díval, zíral, civěl, až člověk raději sám odvrátil oči.

Jako teď já.

„Umíráš právě na vnitřní zranění?“ Rychle jsem se napřímila. „Nebo máš jen problém s vyhazovačem?“

„Ani to, ani ono.“ Povzdechl si a klikl na mobil, takže mu displej oslnivě zazářil do obličeje. Přitom mu řasy vrhaly stíny na tvář. Dlouhé. Stíny, řasy, prsty, které scrollovaly obsahem. „Moje sestra.“ Rozkašlal se a podržel mi displej před očima, načež mu pohled znovu sklouzl k vyhazovači. „Mohla bys, no...“

„Takže problém?“

„Názorová neshoda,“ upřesnil. „Dianě je šestnáct, což znamená, že ji tam vůbec nesmějí pustit. To ji však samozřejmě nezajímá. Před půlhodinkou odsud zveřejnila pár postů. Mohla by ses po ní podívat?“

Prohlédla jsem si její selfíčko. Asi šestnáctiletá dívka, na první pohled toužící být dospělá. Měla dva vesmírné drdůlky, tmavě fialové rty a neonově růžovou podprsenku, co vykukovala z topu bez rukávů. Tvářila se podobně jako Ridge, tak trochu „polib si“, ale přece jen jinak. Provokativněji, vyzývavěji, nemyslela to smrtelně vážně.

Cherrycoke: Bathroom-Blues, poslouchám Billie a přitom myslím na něj...

„Označuje se jako *e-girl*, ať už to znamená cokoli.“

Ridgeův výraz se nezměnil a já jsem se naučila, že je třeba hledět níž než na jeho tvář, když mu chci porozumět. Na poskakující ohryzek, kráčející nohy. Maličkosti, detaily, hlavně se dívat, slyšíš, Bex? Dívat se.

„Co přesně mám dělat?“

„Ty do toho jdeš?“

„Tvoje mladší sestra je nejspíš v rauši a ty máš, jak vidím, starost. Jo, jdu do toho.“

„Díky.“ Jeho hlas zněl skoro drsně. Ale opravdu jen skoro. „Nejspíš se pořád fláká na záchodě. Je to takovej její zvyk, když se někde potuluje s tím svým kamarádem. Mohla bys ji odtamtud dostat?“

„Jistě, já... Počkej.“ Zasažtrala jsem po kapsách. *Zatraceně*. „Nemám u sebe žádné průkaz.“

„Klídek, to není problém. Vždyť i moje pořád ještě nezletilá sestra se lehce dokázala dostat dovnitř.“

Na kratičký okamžik se na mě upřeně zahleděl. Sjel mě pohledem od očí dolů, k nosu, tvářím, ke rtům, přes bradu na krk – a pak se najednou zarazil. Pozoroval mě, jak odcházím. Rozhodně a obezřetně, adrenalin nechal na mně. Nicméně já se dala dohromady, setrásla to ze sebe a vzchopila se.

Ciao, Ridgi. Ciao, vzrušeně tlukoucí srdce.

Ale jo, kývla jsem na něj – a on mi nijak neodpověděl. Přesto jsem cítila v zádech jeho pohled. Hmatatelně. Nepopíratelně. Bylo to tak zvláštní.

Neotočila jsem se.

„Bavte se,“ popřál mi vyhazovač.

Žádné otázky, žádné doklady, žádné entrées. Jen dunící basy, zpocená těla mačkající se na sebe a *Only Girl* od Rihanny. Proklouzla jsem kolem popraskaných lavic a prázdných kelímků od piva a dorazila k záchodům. Přemýšlela jsem, co bych udělala, kdyby tu Diana nebyla. Úplně zbytečně, protože když jsem vešla do místnosti s nažloutlými obkladačkami, okamžitě jsem ji uviděla. Stála před kulatým zrcadlem a fotila selfíčka.

„Diano?“

„Ano?“ Přestala cvakat fotky, ale zněla naštvaně jako žačka načapaná při kouření. „Ech, my se známe?“

„Ne, osobně ne. Jsem tady kvůli tvému bráchovi.“

„Kterému?“

„Ehm, že by Ridgeovi?“

„Ehm, že by Ridgeovi?“

„On, tedy Ridge, na tebe čeká venku. Viděl tvůj post a má o tebe starost.“

„Starej dobrej Ridge, pořád tak vystresovanej. Měl by si taky jednou odfrknout.“

Zastrčila jsem si vlasy za ucho a pozorně si dívku prohlédla. Diana byla hezká, nervózní a smutná. Vyzývavě přiléhavá kožená

sukně se leskla tak, jako by za každou cenu chtěla překonat třeshově rudé nehty. Černé vlasy, oči s kočičími linkami. Rozhodně nezapřela, že je Ridgeova sestra. Možná byla dokonce taková ta teenagerka postující na tumblr obsah, jemuž rozumí jen ona a její vrstevníci, a s přeplněnými soukromými zprávami na instagramu. *U r so pretty, can we meet, I wanna lick you, do you like my dick, #cherrycokesad girl.*

„Tak dobře,“ pronesla teatrálně, protože jsem mlčela. „Hayden beztak zdrhnul už před hodinou. Zkusíme předstírat, že jsem utahaná a netoužím po ničem jiném než si nechat umejt hlavu od chůvy Ridge.“

Otevřela kohoutek, zasyčel proud vody a Diana si umyla ruce. Přistoupila ke mně, přičemž kolem sebe šířila vůni parfému. *Alien*. Půl flakonu. Nejmní.

„Mimochodem, super birkenstocky.“

Podívala jsem se na nohy a poznala vlastní barvu laku. *Infinite Summer* od Essie.

„Díky,“ přikývla jsem, jako by to nemyslela ironicky. „Takže vás je víc sourozenců?“

„Nee. Jen nervák Ridge a já.“

Právě jsme mýjely automat na kondomy a já jen nechápavě svraščila čelo.

V hlavním sále na Dianu lascivně pokřikovali, cizí lidé na ni volali jménem, ale ona se pořád jenom chichotala. Za dvě minuty jsme vyšly ven. Chladný vzduch, konečně svoboda. Pohledem jsem okamžitě ulpěla na Ridgeovi, který měl zavřené oči. Všimla jsem si ho, ale on mě ne. Ztělesňoval dokonale klidného, nehybného muže, vedle všech těch letních sandálů a probleskujících bikin trochu připomínal hrozivý zářijový déšť. Když jsme k němu kráčely, musela jsem polknout. Netuším proč.

„No to mě poser, Ridge vypadá jako zmlácený pes.“

Při Dianině hlase instinktivně rozevřel víčka, zhoupl se od fasády a najednou vypadal svěže a bděle.

„Odkdy ses zase začal prát, šampione?“ zeptala se ho.

„Odkdy se trápíš kvůli lásce?“

„To nech plavat.“

Diana si povzdechla a Ridge na mě úsečně kývl. To jako mělo být něco jako poděkování, nebo co?

„Doufám, že sis moje oblíbený smajlíky pořádně uložil,“ poznamenala, ale to už Ridge vykročil. Diana zavrtěla hlavou a otočila se ke mně. „Rozumíš, co myslím? Už jenom ta jeho šíje. Je věčně TAK napružený. Ridge je jako nabíječka nastavená na milioooooon voltů. Přísahala bych, že ho to musí zatraceně bolet.“

Otevřela jsem ústa – a zase je zavřela. Diana totiž také beze slova následovala bratra, jako by se to od něj naučila – nejdřív zapálit rozbušku a pak se na to vykašlat. S pulzujícími spánky jsem vykročila a nepochybovala o tom, že *Chapman* je synonymum pro něco podivného. Asi jako to ticho, které následovalo, když jsme se ploužili po Swanfield Street, kolem lidí na party a přeplněných autobusových zastávek. Jestli jsem si myslela, že Ridge bude muset znovu vyhledat oporu, tak to neudělal. Vlastně neudělal vůbec nic. Jen kráčel a tajně trpěl, hlavně na každé červené, kde nebyl zvyklý zastavovat, jako by to prostě nepřípadalo v úvahu. Cítila jsem se skoro jako v artovém filmu. *Jak jsem přistihla sestru svého debilního souseda, jak si dělá selfie*. Mohla bych Joeymu²³⁵ nabídnout práva jako *cherry on top*, třešničku na dortu, třeba by mi na to odpověděl.

Pak to na Swanfield Street začalo být *ještě* divnější. Diana neomylně cupitala ke dveřím Ridgeova domu, on se naopak zastavil. Na mý podělaný straně.

„Chci celý dvě balení nuggetů, ale ty od Smiley's. Běda ti, jestli tam nebudou ty správný a budou to zase ty tvoje *noname*. A k nim

všechny omáčky, protože... Ridgi?“ Diana se otočila na schodech. „Tak jdeš?“

„Hned. Běž zatím nahoru.“

Pokrčila rameny a otevřela domovní dveře. Jako by byly pořád dokořán. A pak, Bex, jsem chtěla tak trochu umřít. Protože Ridge se zhluboka nadechl a hypnotizoval mě pohledem. Ve světle podulíční lampy jsem si všimla, že má zelené oči. Jako deštný prales. Životní prostředí, které se zmenšovalo, čím déle jsme existovali, protože jsme ho vykáceli, všechno živé vyhnali a pak to tam důkladně vyplnili.

„Ty...“ Ohryzek mu poskočil. „Jsem tvůj dlužník.“

Jeho hlas prořízl noc, jeho hlas prořízl mě. Usadil se tam, kde se přímo v mém nitru přede mnou skrývalo všechno temné, hluboké a tajné. Chtěla jsem nad tím jen mávnout rukou, říct žádný problém, kdykoli a ráda pomůžu, protože se totiž nikdy nepoučím. Ale to už se otočil.

Surprise.

Když jsem stoupala po schodech, jeho slova se dál ozývala ulicí. V duchu jsem je tam nechala, aby je odvezli popeláři.

Přísahám, že jsem si je nechtěla ponechat.

Ale taky jsem nikdy nechtěla vidět, jak se Ridge hroutí.